

עקיבא כבר היה בן ארבעים שנה, וכבר היה אב לילדים, אך עדין לא למד תורה. הוא נסה ללמד לפעמים, ושנן קצת פסוקים ומדרשים שכלם היו מכירים, ואולי גם שמע דברי תורה מהרב בבית הכנסת – אבל לא יותר מזה. הוא היה עסוק רב היום בעבודתו כרועה צאן, וגם לא כל כך הצליח להאמין שהוא יכול ללמד.

כך היה, עד שקרה דבר שגרם לשנוי גדול.

יום אחד, כאשר הלך עקיבא עם הכבשים לשתות מים בשקת שליד הבאר, שם לב לתופעה מיוחדת: באחת האבנים שליד הבאר – אבן שהמים נופלים עליה תמיד – היה חר גדול ועמק.

הסתכל עקיבא באבן זו בפליאה גדולה, ושאל את האנשים שעמדו אף הם על יד הבאר: "מי חקק את החור הזה בתוך האבן?"

ענו לו: "שום אדם לא עשה זאת. המים שנופלים עליה תמיד – הם שחקקו את החור הזה במשך הזמן. אינך יודע, עקיבא, את הפסוק שאומר (איוב י, יט) 'אבנים שחקו מים'? המים שוחקים ומנקבים חרים אפילו בתוך אבנים!"

עמד עקיבא ושקע במחשבות: הרי המים רכים, והאבן קשה, ובכל זאת הם הצליחו לנקב אותה, כיון שנפלו עליה יום יום תמיד במשך שנים. אז אולי דברי התורה, שחודרים אל הלב, יוכלו לפתח גם את הלב שלי, שאינו קשה כמו אבן? אולי באמת אוכל עוד ללמד ולהבין? רק צריך להתחיל, ואחר כך – להתמיד!

עקיבא החליט לנסות שוב ושוב ללמד תורה. הוא הלך עם בנו למלמד התינוקות שלו, ובקש ממנו: "אנא, רבי! למד גם אותי תורה!"

המלמד הסכים, למרות שאולי התפלא קצת לראות אדם מבגר בן ארבעים מבקש להתחיל ללמד. הוא החל ללמד את עקיבא לקרא ולכתב, ועקיבא החזיק בלוח יחד עם בנו ולמד. כך למדו אות אחר אות בסבלנות גדולה, עד שידע עקיבא את כל האותיות מא"ף ועד ת"ו.

אחרי שלמד וידע לקרא, החל ללמד חמש עם הילדים. עקיבא היה מכשר מאוד, וכעבר זמן לא רב לא היה צריך עוד ללמד עם הילדים אצל מלמד התינוקות. הוא המשיך ללמד בעמל וביגיעה גדולים, עד שידע את כל התורה שבכתב.

במשך כל זמן למודיו, הייתה רחל אשתו דואגת לפרנסתם, והייתה מרויחה כסף גם על ידי מכירת שעירות ראשה.

כיון שהצליח ללמד את התורה שבכתב, הלך ללמד תורה שבעל-פה במסירות ובעמל רב אצל רבי אליעזר ורבי יהושע, החכמים הגדולים ביותר באותו דור. כששמע איזו הלכה, היה יושב וחוזר עליה ומתעמק בה וחושב למה נאמרה דוקא כך ולא אחרת, למה בתורה כתוב בלשון זו ולא אחרת, למה נכתבה כל אות ועוד. לאחר שחשב ושקל

כָּל דָּבָר הָיָה הוֹלֵךְ לִשְׂאֵל אֶת רַבּוֹתָיו, וְהֵם הִתְפַּלְאוּ עַל עֲמָלוֹ בַּתּוֹרָה וְעַל עֲמָק מַחְשְׁבָתוֹ. כִּי הָיָה לוֹמֵד יוֹמָם וְלַיְלָה בִּשְׁקִידָה וּבְעֵמֶל גָּדוֹל, וְהִצְלִיחַ מְאֹד בְּלִמּוּדָיו.
כְּעֵבֶר שָׁנִים, נַעֲשֶׂה לְגָדוֹל הַחֲכָמִים בְּדוֹרוֹ, וְעֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה אֲלֶף תַּלְמִידִים יָשְׁבוּ לִפְנֵיו לְלַמֵּד תּוֹרָה מִפִּיו.